

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 346/2020
03.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Златибор Војисављевић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Антић, адвокат из ..., ради чинидбе, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Врању и Апелационог суда у Нишу, на седници одржаној 03.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Сурдулици П 1171/15 од 01.08.2019. године, стварно је надлежан Виши суд у Врању.

Образложење

Основни суд у Сурдулици, пресудом П 1171/15 од 01.08.2019. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се утврди да тужени немају право изградње каптаже и права службености провођења воде путем водоводних цеви из каптаже на парцели, односно кроз парцелу тужиоца кп.бр. .. КО ... на месту званом „ГГ“ уписане у листу непокретности број .. КО ... и да се туженима наложи да са наведене парцеле ископају и уклоне постављену бетонску каптажу која је затворена бетонским поклопцем пречника 0,90 метара и да ископају из земље и уклоне водоводне цеви којима се вода из ове каптаже одводи до суседне парцеле, а након уклањања каптаже и водоводних цеви наведену парцелу попуне земљом, поравнају и доведу у првобитно стање. Обавезао је тужиоца да накнади туженима трошкове поступка у износу од 114.000,00 динара.

Против наведене пресуде, тужилац је изјавио жалбу.

Апелациони суд у Нишу, решењем Гж 4719/2019 од 28.05.2020. године, огласио се стварно ненадлежним за одлучивање о жалби тужиоца и тужених изјављеној против пресуде Основног суда у Сурдулици П 1171/15 од 01.08.2019. године и одлучио да списе предмета уступи Вишем суду у Врању, као стварно надлежном суду. У образложењу је указао, да је у конкретној ситуацији предмет тужбеног захтева чинидба и да је вредност предмета спора одређена у износу од 50.000,00 динара, па да се ради о спору мале вредности, због чега је на основу одредбе члана 468. став 4., а у вези одредбе члана 33. став 2. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

Виши суд у Врању, није прихватио стварну надлежност већ је уз допис Гж 1215/20 од 18.08.2020. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду,

ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте. У образложењу је указао, да је у конкретној ситуацији предмет тужбеног захтева чинидба у вези непокретности, па да се не ради о спору мале вредности и да у побијаној пресуди није означена вредност предмета спора, нити да се ради евентуално о накнади штете поводом предметне чинидбе.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је за одлучивање у другом степену о изјављеној жалби тужиоца стварно надлежан Виши суд у Врању.

Тужба је поднета 27.06.2012. године. У тужби је наведена вредност предмета спора у износу од 50.000,00 динара. Према пријемном штампилу (забележби о пријему писмена) на тужби и упозорења о плаћању судске таксе од 07.08.2019. године, произилази да је судска такса одређена у износу од 3.900,00 динара, што одговара вредности предмета спора у износу од 50.000,00 динара, сходно Тарифном броју 1. став 1. тачка 1. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 28/24 са изменама и допунама) (преко 10.000,00 до 100.000,00 динара вредности - 1.900,00 динара увећано за 4% од вредности предмета спора).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, је прописано, да, спорови мале вредности, у смислу одредбе ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом става 4. овог члана, да, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2.).

Одредбом члана 469. ЗПП, је прописано, да, не сматрају се споровима мале вредности у смислу одредаба ове главе, спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

Према томе, како се у конкретној ситуацији не ради о спору о непокретности или сметању државине, с обзиром на то да је предмет тужбеног захтева утврђење да тужени немају право изградње каптаже и право службености провођења воде путем водоводних цеви из каптаже на парцели, односно кроз парцелу тужиоца и између осталог и налагање да се одређене парцеле ископају и уклони постављена бетонска каптажа и водоводне цеви, то се ради о спору мале вредности, имајући у виду да вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како виши суд у другом степену одлучује о жалбама на пресуду у споровима мале вредности, то је за одлучивање о изјављеној жалби тужиоца стварно надлежан Виши суд у Врању, на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**